

mové nucená koupě (nucený prodej). Vztahuje-li se pak odvolací soud k odůvodnění svého názoru, že lze rekvírovati nikoli vlastnictví, nýbrž pouze užívání věci, na čl. 52 odst. 1 Haagských smluv, dle něhož rekviziční lze vymáhati toliko pro potřeby okupační armády, není tento vztah příčinným, neboť potřebám okupační armády slouží věc stejně, ať jest rekvírována vlastnictví nebo pouhé užívání. Zabývati se mírovými smlouvami, zejména smlouvou St. Germainskou ze dne 10. září 1919, které se dotýká soud odvolací, není zapotřebí, poněvadž smlouvami těmi byly upraveny poměry smluvních států a nikoli jednotlivých občanů, a zejména pokud se týče smlouvy St. Germainské byla smlouva ta uzavřena mezi Rakouskem na straně jedné a Československou republikou na straně druhé, takže se netýče vzájemných poměrů Československa k Rumunsku, tím méně pak právních poměrů mezi občany těchto dvou států. Z toho, co uvedeno, jde na jevo, že rak.-uherská vojenská správa nabyla rekvizicí vlastnictví stroje - ovšem nikoli dle § 402 obč. zák. jako kořisti, jak mylně za to má soud první stolice, poněvadž se nejedná o kořist - a že rekvizicí tou zároveň dosavadní vlastník (žalující firma) vlastnictví toho pozbyl.<sup>1</sup> Důsledkem toho mohla rak.-uherská správa postoupiti své vlastnické právo k onomu stroji žalované firmě. Vzhledem k tomuto právnímu stanovisku jeví se doplnění řízení, jež požaduje napadené usnesení, zbytečným, i bylo proto usnesení to zrušiti a soudu odvolacímu uložiti, aby, řídě se ustanovením § 511 c. ř. s., ve věci znovu rozhodl.

#### Čís. 1834.

**Zemská správní komise nemá způsobilosti, býti stranou ve sporu.**

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R II 333/22.)

O žalobě proti zemské správní komisi rozhodl procesní soud první stolice věcně. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný a odmítl žalobu. Důvody: Dle § 1 c. ř. s. může stranou ve sporu býti, kdo jest způsobilým ku právům, tedy s to jest, subjektem práv býti a důsledně toho má způsobilost, aby žaloval nebo žalován byl. Této způsobilosti postrádá žalovaná správní komise, poněvadž jest úřadem, tudíž není právnickou osobou, nemá zvláštního jmění, nýbrž jmění země toliko spravuje. (Zákon ze dne 16. dubna 1919, čís. 212 sb. z. a n.). Jest tedy na straně žalované neodstranitelný nedostatek způsobilosti ku sporu, ku kterému dle § 7 c. ř. s. v každém období rozepře jest přihlížeti a slušelo se proto dle citovaného předpisu rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný zrušiti a žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

#### Důvody:

Vývody rekursu nevyvracejí, nýbrž potvrzují jen správnost rozhodnutí druhé stolice. Rekurent správně uvádí, že zemská správní komise vstoupila na místo bývalého zemského výboru, který byl zástupcem a reprezentantem země ve všech právních záležitostech, a že zastupuje

zemi a zemské fondy právě tak, jako finanční prokuratura stát a fondy státní. Z toho však plyne, že jest zemská správní komise úřadem, nikoli právníkou osobou. Též z označení žalované strany »zemská správní komise« nelze dovozovati, že žaloba směřuje proti zemi nebo proti zemskému fondu, zastoupenému zemskou správní komisí. Nejde tu jen o nesprávné označení žalované strany, nýbrž o to, má-li strana žalovaná procesní způsobilost. Poněvadž úřad tuto způsobilost přiznati nelze, jest usnesení druhé stolice odůvodněno.

### Čís. 1835.

**Zákony ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n. o závodních a revírních radách při hornictví a čís. 145 sb. z. a n. o hornických rozhodčích soudech.**

**Závodní rady (mzdové výbory) jsou nepominutelnou smírčí stolicí, bez jejíhož zasáhnutí nemůže býti docíleno konečného rozhodnutí hornického rozhodčího soudu.**

**Prováděcí nařízení ze dne 13. července 1920, čís. 434 sb. z. a n. neodporuje ani § 55 ústavní listiny ani zákonu o závodních a revírních radách, ani zákonu o hornických rozhodčích soudech.**

**Působnost mzdových výborů není obmezena na rozhodování jen takových rozporů mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, při nichž stav, je způsobivší, lze zjistiti na místě samém.**

**Účast závodních rad (mzdových výborů) jest závazna pro zúčastněné strany.**

**Z výroku mzdového výboru, že dohody nebylo docíleno, lze se odvolati k hornickému rozhodčímu soudu, jenž rozhodne konečně. Bylo-li docíleno dohody, zaměstnavatel jí však nedodržel, jest na zaměstnanci, by nastoupil pořad práva.**

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R II 337/22.)

Žalobce, jenž byl zaměstnán déle než 14 dnů na jámě Z., náležející žalované dlušní společnosti, domáhal se zaplacení 2 zmeškaných směn, a to proto, že při podzimní mobilisaci v roce 1921 byl narukován, od závodu dostal nahrazenu jen jednu směnu a že dle kolektivní smlouvy má nárok nejméně na náhradu 3 zmeškaných směn, což prý i závodní rada uznala. Žalovaná strana namítla nepřipustnost pořadu práva, jelikož jde o zaměstnance při hornictví a dle § 2 (3 zák. o závod. a revír. radách při hornictví ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n. a dle prováděcího nařízení ze dne 13. července 1920, čís. 434 sb. z. a n. patří k úkolům závodních rad dohlédati na provádění a dodržování platebních a mzdových smluv, případně, že mzdové výbory jakožto výkonné orgány v závodní radě mají bdíti nad dodržováním kolektivní smlouvy, o jakýžto případ právě jde v žalobě. Žaloba prý patří tudíž do působnosti mezdního výboru, což něhož možno se odvolati k rozhodčímu soudu hornickému. Soud první stolice zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Soud přiklonil se k názoru, že projednání tohoto sporu patří